

[Søren Olesen.]

Jeg kan ikke være enig med det ærede medlem hr. Foged i, at man — sådan forstod jeg ham — ikke skal betale nogen skat, når indtægten kommer frem. Det naturlige må da være, at man, når man får udsættelse med sin skattebetaling, i hvert fald må betale til den tid, da indtægten kommer frem.

Der har været tale om, hvorvidt denne skat skulle være fradragsberettiget. Jeg synes, det må være det naturligste, at den ikke er fradragsberettiget i næste års indkomst; for hvis en mand eventuelt opsamler flere års skat og betaler den på én gang, vil det sige, at vedkommende vil opnå et helt skattefrit år bagefter. Hvis man vil rette på dette misforhold, tror jeg, man kommer til ret indviklede regler, og derfor mener jeg, det vil være det letteste at fastsætte procentsatsen sådan, at der deri er taget hensyn til skattefradragsreglen. Det må være det princip, man bør gå frem efter, i stedet for at bestemme, at der skal kunne ske fradrag i næste års skat. Jeg mener, at den faste procent bør fastsættes sådan, at der deri er medindregnet et eventuelt skattefradrag, hvis man i øvrigt bibeholder et sådant i fremtiden.

Derimod er jeg lidt betænkelig ved, at man, når man går til den forenkling, der her er foreslået, samtidig giver adgang til at fortsætte med de nuværende afskrivningsregler. Det vil i hvert fald blive ret indviklet et stykke tid, så hvis man hurtigere kunne komme frem til de faste regler, ville det være at anbefale.

Jeg kan altså tilsige en velvillig behandling af lovforslaget om afskrivningsreglerne.

Derimod står jeg lidt mere usikkert, når vi kommer til forslag til lov om investeringsfonds, og det må jeg vel have lov til, eftersom vi her står over for noget nyt. Man kan ikke udtale sig så afgjort derom, som når det drejer sig om mere kendte ting, vi har erfaringer for. Men hvis jeg skal veje dette forslag på samme vægt som det første og se på, hvordan dets virkninger er set i forhold til de øvrige skatteborgere, må jeg sige, at jeg er lidt mere betænkelig ved det end ved forslaget om afskrivninger. Som lovforslaget er udformet, begunstiger det jo nemlig i slet ikke så ringe grad de bedre stillede erhvervsdrivende og aktieselskaber. Jeg er bange for, at man derved

kommer ind på at favorisere de bestående erhvervsdrivende, medens ungdommen ikke kan opnå den samme fordel. Man begrænser altså reglerne til at gælde for de mennesker, som i forvejen har en virksomhed, hvorimod de, der påtænker at skaffe sig en sådan virksomhed, ikke får den tilsvarende ret til henlæggelser. De nystartede virksomheder, som har en gæld at slås med og derfor ikke kan regne med at få noget videre overskud, får naturligvis heller ikke nogen fordel heraf. Det kan de ikke få, for når de ikke har noget overskud, kan de jo heller ikke henlægge af det. For landbrug og andre virksomheder, som er nyetablerede, har man i øjeblikket reglen om det 3 000 kr.s fradrag, der kan foretages i tilfælde, hvor der er stor gæld at afdrage på.

Jeg mener derfor, at der her er noget, som nøje må overvejes, inden denne lovgivning gennemføres. De konsoliderede og stærke virksomheder har jo allerede fordele nok i forhold til de øvrige, og derfor mener jeg ikke, man yderligere, som jeg synes det sker ved denne lovgivning, bør favorisere de velfunderede virksomheder, sådan at de kan gøre stærkt brug af henlæggelser til disse investeringsfonds.

Endelig kan der, når der tales om, at disse henlæggelser naturligvis til sin tid skal bruges til de formål, hvortil de er henlagt, være grund til at bemærke, at det kan blive noget vanskeligt, for man kan jo f. eks. bygge et hus mere eller mindre luksuspregt. Det er ikke altid, man tager hensyn alene til bygningens nyttevirkning; det kan også tænkes, at man ønsker at tage æstetiske hensyn eller reklamehensyn for at opnå, at virksomheden fremtræder flot og stort, fordi man mener, det har en værdi for den rent privat. Det har imidlertid ikke nogen samfundsmæssig værdi, og dér tror jeg der kan opstå vanskeligheder, for hvis man kan ræsonnere som så, at skattevæsenet betaler en tredjedel, fristes vedkommende til at se lidt stort på sagen, særlig hvis han er velfunderet, og sige: lad os nu bare ofre rigeligt også på udsmykning og andet. Det tjener ikke direkte erhvervsformål.

Det er nogle af de ting, som efter min mening trænger til overvejelse. Det gælder hensynet til de mindre velfunderede og de nye erhvervsdrivende og hensynet til den